

УНІВЕРСИТЕТСЬКА ДУМКА

ОСВІТА ДЛЯ СВІТА І СВІТУ!

Газета Тернопільського Національного Економічного Університету
Виходить з 28 жовтня 1994 року

(<http://www.tneu.edu.ua/gazeta/>)

№6 (387), спецвипуск-2012

УНІВЕРСИТЕТ ВІТАЄ СВОЇХ ВИПУСКНИКІВ ЮВІЛЕЙНИХ РОКІВ - 1972, 1977, 1982, 1987, 1992, 1997, 2002!

Шановні випускники!

У житті кожного з нас є миттєвості, на які ми чекаємо з особливим, трепетним хвилюванням. І ось сьогодні, коли веселкова карусель безтурботного пекучого літа набирає своїх обертів, переплітаються в єдине радість зустрічі з рідним університетом та ностальгія за перегорнілими сторінками студентських років.

Тернопільський національний економічний університет займає особливе місце на карті життя кожного з Вас. Вищий навчальний заклад став втіленням юнацьких сподівань і мрій, місцем професійного становлення та особистого зростання, подарував випробування і перемоги, пошуки й цікаві знахідки, творчий неспокій.

Альма-матер завжди чекає своїх випускників, незалежно від року випуску, рангів та посад, запрошує розповісти про себе, дізнатися про долю своїх одногрупників та однокурсників, поринути в теплу, незабутню атмосферу студентського життя.

Вірю, що ні напружена робота, ні відстані не завадять Вам зустрітися з викладачами, які невтомно опікувалися Вами, передавали свій досвід і вміння.

Дорогі випускники! Любіть і радуйте новими успіхами та досягненнями свою країну, своє місто, своїх рідних та друзів, свою альма-матер!

Нехай завжди для Вас небо буде високим і чистим, життєва дорога широкою та світлою, а творче натхнення й удача злетів супроводжують Вас усюди, додаючи нових сил та наснаги.

З повагою
ректор Тернопільського національного економічного університету,
доктор економічних наук, професор

С. І. Юрій

Ювілейні зустрічі повертають у юність усіх випускників Університету...

Центр працевлаштування та зв'язків з випускниками Тернопільського національного економічного університету створений одним з перших в Україні – у 1995 році.

Розуміючи, наскільки актуальною є проблема у висококваліфікованих кадрах в Україні, працівники Центру займаються вивченням ринку праці, формуванням бази даних щодо наявності робочих місць, пропонують новий принцип їх підбору – спільно з молодіжними організаціями проводять «Ярмарки вакансій», «Дні кар'єри», «Дні стажування», «Презентації фірм», на які запрошують роботодавців.

Працедавці мають можливість прорекламувати свою діяльність, ознайомити студентів і випускників університету з перспективами розвитку свого підприємства, фірми, організації, підібрати необхідних саме їм фахівців. А для студентів – це є хорошою нагодою представити себе як перспективну особистість, безпосередньо спілкуючись з потенційним працедавцем.

Уже сімнадцятий рік поспіль Центр працевлаштування та зв'язків з випускниками ТНЕУ проводить щорічні традиційні

зустрічі випускників, які закінчили наш вищий навчальний заклад 10, 15, 20, 25, 30, 35, 40 років тому.

Починаючи з 1996 року, проведено 85 зустрічей з випускниками університету минулих років. Випускники не забувають рідну Alma mater і з кожним роком їх все більше приїжджають на ювілейні зустрічі.

За роки існування університету підготовлено понад сто тисяч фахівців, які працюють в різних галузях економіки держави, у рідному вищому навчальному закладі, в установах й організаціях, фірмах і підприємствах не тільки в Україні, а також в країнах близького і далекого зарубіжжя.

Центр працевлаштування та зв'язків з випускниками намагається залучати до співпраці кращих представників наукових і ділових кіл, управлінських структур та громадських організацій – випускників Тернопільського національного економічного університету.

Ми горді за наших випускників!!!

Василь Брич, д.е.н., професор,
директор Центру працевлаштування та зв'язків з випускниками

Якщо хочеш, щоб життя
тобі посміхнулося, спочатку сам усміхнися до життя. Джон Е. Сміт

Зустріч через 40 років

Для нас Тернопільський національний економічний університет - це рідний дім!

Студентські роки... Романтична, дивовижна та незабутня пора. Щоразу спогади повертають нас у бурхливе, неповторне, далеке і таке близьке студентське життя. Конспекти та заліки, лекції та сесії, вечори та диспути, туристичні походи та перше фантастичне юне кохання... Жили в університетському гуртожитку на першому і четвертому поверхах дружньою студентською сім'єю, а на лекції та практичні заняття бігали на другий і третій поверхи. Могли днями взагалі не виходити з цього корпусу. Каникули... Участь у будівництві корпусів №2 і №3, студентські загони на будовах країни - Тернопільська область, Крим, Сургут, Казахстан... Напевне, це найбільше гуртувало нас, бо поверталася звідти ріднішими і ближчими. А студентські вечори! Святкові вогниці! Було за щастя для кожного студента туди потрапити, бо «привілейованими» в таких заходах були старшокурсники. Так хочеться побажати такого ж студентського життя нинішнім молодим людям, які носять величне і святе імення - СТУДЕНТ.

Пригадую, як ми часом повторювали: «Від сесії до сесії живуть студенти весело» – адже тільки студенти на всі життєві труднощі і маленькі невдачі у навчанні вміють дивитися з гумором та легкістю. Зізнаюся, що цей студентський запал я несу через усе життя – з оптимізмом молодості та досвідом зрілості. Що для студентства може бути важливішим, ніж його навчальний заклад? Адже це – святиня із святинь. Так було, так є і так буде, бо для нас Тернопільський національний економічний університет – це рідний дім. За ці сорок років він виховав тисячі талановитих спеціалістів, які сьогодні працюють в різних сферах народного господарства, відстоюють імідж України біля державного керма, бо такі спеціальності як економіст, бухгалтер та менеджер актуальні завжди.

Мій університет! Ці слова з гордістю промовляю і сьогодні, через сорок років, які не просто пролетіли, а промайнули. У ті роки формувався і наш громадянський патріотизм – свята любов до України та повага до непростого історичного шляху її народу. Нехай це звучить і пафосно, та я скажу: «Ми здобували знання для того, щоб реалізувати своє майбутнє та сприяти економічному розквіту нашої України». Важливо, що ми завжди вірили в її світле майбутнє, бо розуміли, що тільки від нас залежить, який вклад ми внесемо в процвітання та соборну незалежність держави. Після закінчення інституту кожен студент отримав направлення на роботу. Роз'їхалися ми (а нас було на курсі 200 чоловік), по всьому Радянському Союзу. Й так хочеться знову зустрітися і все згадати, пройшовши нашими студентськими стежками, та запитати: «Як справи, друже?... Знаю, що у кожного буде багато-багато різних запитань...

Мої однокурсники! Друзі! Колеги! Зі студентської лави я закарбував для себе життєве правило: мої однокурсники – це друзі на все життя. А друг – це святе. Таким є моє життєве кредо.

Мої особливі слова подяки і низький уклін вельмишановним викладачам – вчителям-вихователям, серед яких – Л. Канищенко, В. Вихрущ, С. Шкарабан, Б. Івасів, В. Галицький, Б. Лановик, які дали нам піввік в життя. Настанову світлої пам'яті першого декана Володимира Вихруща пам'ятаю досі: «Дуже важливо вміти дивитися правді в

очі і брати на себе відповідальність про свої діяння – як позитивні, так і негативні». Я почуваюся надзвичайно гордим з того, що є своєрідною «цеглинкою» тієї величної споруди, яку зводив Володимир Вихрущ – будівничий, економіст, професор, поет. А. Ейнштейн сказав: «*Лише життя, прожите для інших, - це вартісне життя*». Безумовно, саме таким вартісним і було життя В.П. Вихруща.

Я вдячний долі, що маю сьогодні такого сердечного друга, керівника моєї кандидатської дисертації, завдучача кафедри, заслуженого діяча науки і техніки, у минулому – декана обліково-економічного факультету, д.е.н., професора С.І. Шкарабана, який постійно стверджує: «*Найбільше щастя, коли твій учень наздоганяє і перемагає тебе*». Та я не можу його наздогнати й досі. Хочу сказати слово про людину великої душі і доброго серця Б.Д. Лановика, який шанує справедливість, чесність, завзятість, аналітичне мислення та постійний рух. Навіть конструктивна критика мого земляка була повчальною, а всі його слухачі отримували добрий урок реалізму, практики і тверезого погляду на світ й життя.

Горджуся, що у далекі 70-і роки мав за велику честь навчатися разом із Юрієм Сергієм Іллічем – реформатором, який пройшов важкий науковий шлях від економіста інспекції державних доходів в Чернівецькій області до ректора Тернопільського національного економічного університету. Вражає сьогодні масштабність структури ТНЕУ, адже в його складі – 63 кафедри, 14 факультетів, 3 інститути, 4 НКЦ, центр європейських та міжнародних студій, і загалом понад 16 тисяч студентів.

З повагою та любов'ю згадую кожного нашого викладача, бо вони виховували з нас не тільки фахівців, які стали і керівниками, і вченими, а й просто справжніх людей – патріотів своєї держави, еліти рідного Тернопільського краю.

Університет став важливою віхою і для моєї сім'ї: дружина Любов Петрівна стала викладачем університету; дочка Таміла та син Олег, які теж здобули освіту в ТНЕУ, працюють за фахом. Звичайно, кожна людина має свою життєву стежину, яка не завжди веде по рівнині. Є злеті, падіння, а часом і терни. Але це і цікаво. Та я радий, що мені випало пройти по життєвій стежині шлях від економіста до генерального директора. Керівник – це аналітик, стратег, будівничий, підприємець, політик, арбітр, якому притаманні співчуття та глибока повага до людей, у якого наявне почуття гумору та шира любов до життя. Як викладач і кандидат економічних наук, раджу кожному студенту вкладати не тільки розум, а й свою душу в процес навчання, який формують ваші педагоги, адже знань ніколи не буває багато – гласить народна мудрість. А нинішнє студентство – надія майбутнього України.

Я переконаний, що студентські роки варто пам'ятати хоча би й тому, що вони формують не просто кваліфікованого фахівця, а й особистість держави.

Ярослав Карпик, генеральний директор ПАТ «Тернопільський радіозавод «Оріон», к.е.н., доцент, академік Академії економічних наук, академік Академії соціального управління, заслужений машинобудівник України, випускник 1972 року (група Ф-44)

Завжди вислухайте експертів. Вони розкажуть вам, що це нездійсненно і чому неможливо виконати. А потім зробіть це. Хайнлайн Роберт

Випускники ТНЕУ

Григорій Журавель – випускник 1972 р.в., проректор з науково-педагогічної роботи ТНЕУ, к.е.н., професор, академік Академії економічних наук України, академік Української академії економічної кібернетики, заслужений працівник народної освіти України

заслужений діяч науки і техніки України, м.Київ

Павло Гайдущийкий – випускник 1972 р.в., радник Президента України, директор Інституту стратегічних оцінок, д.е.н., професор, академік Національної академії аграрних наук України, м.Київ

НИЗЬКИЙ УКЛІН ТОБІ, ТФЕІ

Спочатку трохи гумору про те, як ми склали іспит з англійської мови на третьому курсі.

Боже, ну кому в той період (1968-1972 роки) була потрібна англійська мова? Ніхто й не думав, що незабаром всі ми будемо жити в період не «розвинутого соціалізму» - як вчив нас викладач з політекономії Михайло Йосипович Гладкий, а в період «загниваючого капіталізму». Викладала англійську мову світлої пам'яті Юлія Іванівна Фатєєва. На іспиті нас було п'ятеро студентів, які знали «англійську» заведле на трійку... Настала черга мого товариша (назвемо його Петром) - він заданий текст прочитав так, що Юлія Іванівна нічого не зрозуміла, а перекласти на рідну мову не зміг. А тепер, як в п'єсі, подаю діалог:

Ю.І.: Repeat please.

Петро (він думав що це означає двійка): Юлія Іванівна, но репіт, но репіт. Ви мені задайте питання половину на англійській мові, половину на рідній, а я Вам на українській відповім.

Ю.І. (Вона розмовляла з нами російською мовою): Ну хорошо Петр, ответите на мой последний вопрос, поставлю тройку. Now many old you are?

Петро: Піднявши гордо голову, і зі знаннями теми випалив. My name is Peter.

...Все ж Петро закінчив інститут, через деякий час став головним бухгалтером виробничого об'єднання.

Я ж по роду служби, будучи у відраждення або на відпочинку за кордоном, мав у своєму запасі 120-150 англійських слів, які мене вивчили не раз, дякуючи Фатєєвій Ю.І.

А якщо зовсім серйозно, то я дуже вдячний рідній альма-матер за ті знання, які я отримав в інституті, що, зрештою, дозволило мені зробити непогану кар'єру і прожити інтересне життя. Працював з 1973 р. по 2011 р. в Казахстані. З 2011 року мешкаю в Росії.

Спогади Олега Авраменка, випускника 1972 року

Зустріч через 40 років

Наші дорогі викладачі вручили нам безцінний багаж - ЗНАННЯ!

Знову приходить пора ювілейних зустрічей і кожного разу пробуджує в нас трепетне відчуття зустрічі з друзями-однокурсниками, гордість за потужний розмах вищого навчального закладу, в якому ти вчився, за тих кого знаєш, хто досягнув вершин успіху і про кожного з нас, хто своєю скромною працею вносить вагомий вклад в розбудову нашого нового суспільства.

Від душі хочеться подякувати усім викладачам, які донесли до нас такі потрібні нам знання. Пройшовши стежинами життя, кожен із нас усвідомив й оцінив належно те, що нам дали і вклали в нас наші незабутні, дорогі викладачі, який безцінний багаж вони нам вручили. Низький уклін Вам!

*Дитинство, юність і життя -
Все промайнуло, наче пташка,
Уже на п'яти осіннь наступа,
Але у це повірити ще важко.
Вже сріблом білим вкрилося волосся,
Вже втома зрілості бере своє життя,
Але душі не хочеться здаватись -
Вона ще мріями живе, неначе молода...*

З повагою Ольга Слюсаренко-Бородіна, випускниця 1972 року (група БП-42)

ДЯКУЮ ТОБІ, МОЯ АЛМА МАТЕР,
ЗА УЛЮБЛЕНУ СПРАВУ

Усе далі відходять від нас оті неповторні студентські роки. Вже цілих 40 років минуло з того часу, коли випускники ТФЕІ 1972 року розійшлися по своїх життєвих стежинах дипломованими спеціалістами.

Але ми, як і раніше, вдивляємося в них і згадуємо їх. Ті роки випромінювали радість життя, щастя, любов.

Ми мріяли про цікаву професію, були впевнені в завтрашньому дні, бо у нас були знання, які дали нам наші висококваліфіковані викладачі – справжні професіонали своєї справи.

Пригадую, з якою цікавістю слухала лекції нашого першого ректора Каніценка Леоніда Олексійовича, професора Кизими Ярослава Михайловича, доцента Ковалю Антона Степановича, Квартури Миколи Микитовича, декана Шкарабана Степана Івановича та інших. Вони усі назавжди залишаються у наших серцях.

Зі щирими і теплими думками згадую своїх однокурсників і одногрупників. Не можемо не згадати лідерів нашої групи –

Григорія Журавля, Юрія Чорноіванова, дотепного Олега Пелеха, веселих Аліка Авраменка, Миколу Казіва, серйозних і розсудливих Богдана Голяка, Ореста Маланія, Катю Сироту, Олену Яременко, добродушних Олену Яворську та Дарію Демидяк, й інших.

А загалом група ОП-41 була єдиним цілим, яка вміла вчитися, працювати і відпочивати. Усі мої одногрупники стали для мене близькими людьми і друзями.

Я щаслива, що залишилась працювати у рідних стінах альма-матер, де співпрацюю зі своїми викладачами, наставниками, колегами-однокурсниками.

Дяючи настанови своїм студентам, я з гордістю ставлю в приклад наших випускників, які багато досягнули у житті.

Дякую тобі, моя альма-матер, що допомогла нам визначити значимість і сутність людської особистості. Бо це великий філософ Григорій Сковорода говорив: «Щаслива людина, що в середньому ділі працює».

Надія Микитюк (Холява), староста групи ОП-41

Зустріч через 35 років

**35 РОКІВ ТОМУ МИ СТАЛИ НА ПОРІГ
САМОСТІЙНОГО ЖИТТЯ...**

Навіть важко уявити, що промайнуло вже цілих 35 років з того часу, коли ми, молоді і амбітні, в останній раз відчинили двері рідної Alma mater, вступаючи у самостійне життя.

Як сьогодні, згадуються напружені дні екзаменаційних сесій, практичних, семінарських і лекційних занять, час проведений в студентських будівельних загонах, у колгоспах, на суботниках. Незабутніми є також і веселі походи на природу, екскурсії у Львів, Чернівці, відвідування театру, філармонії, студентські вечори і вогники, і два рази на рік – демонстрації. А кумедні випадки, що траплялися з нами під час занять і відпочинку – як все це забути!

У пам'яті збереглися обличчя всіх наших викладачів, яким ми щиро дякуємо за ті знання, які ми здобули під час навчання. Велика шана Вам і подяка!

Всім нашим однокурсникам щиро бажаємо міцного здоров'я, щастя і ще не один раз бути присутніми на зустрічі випускників 1977 року нашого рідного ТФЕІ.

Володимир і Лариса Вітюк - від імені першої за списком на курсі по навчанню, дружбі та відпочинку групи Ф-41

**У НАС БУЛО ДИВО -
НАША ЮНІСТЬ В
РІДНІЙ ALMA MATER**

Шановні друзі!

Сьогодні ми зібralись в стінах рідної Alma-mater, щоб відзначити 35-ти річчя закінчення нашого вищого навчального закладу, ще раз доторкнутися до молодості, юності, бо це та прекрасна пора, яка в

житті людини завжди найбажаніша і найкраща. Адже саме в молодості, будучи студентами, опановуючи ази майбутньої професії, людина має такі великі сподівання і такі великі мрії про майбутнє. Це пора перших захоплень, симпатій, перших здобутків, перших самостійних кроків.

З теплом і щемом у душі хочеться сьогодні згадати тих, хто передав нам свої знання, з таким ентузіазмом і любов'ю – Каніщенко Л.О. – ректор, Сарай М.І. – політекономія, Савельєв Є.В. – наукова організація праці, Мигович Ф.М. – вища математика, Пода А.К. – система технологій. Їхня праця впродовж життя слугувала нам добрим прикладом відношення до людей, праці і життя.

Звісно, за всі ці роки невіданим став наш ВНЗ, радуючи студентів зручними аудиторіями, просторими залами і комфортними гуртожитками, сучасною бібліотекою і спортивними спорудами. Приємно радує і мальовничий ландшафт навколо рідного університету. А студентами і викладачами нашого Університету сьогодні є вже наші діти. Радіючи за них, ми самі повертаємось у свою молодість, хоча у нас вона була, з погляду сьогоднішнього, більш скромною і невибагливою.

Бажаю усім нам неповторних, сповнених ентузіазму і натхнення років, успіхів у праці і особистому житті, віри у майбутнє України і процвітання нашому рідному Університету.

На завершення процитую сучасну українську письменницю Ірен Роздобудько (із книги «Якби»): «Можна прожити все життя і жодного разу не зіткнутися з дивом. Можна зіткнутися – і пройти повз нього з пучком редиски у руці і думками про ціну на ковбасу. А можна просто піти назустріч...» Диво у нас уже було – наша молодість у нашій Alma mater! І, сподіваюсь, диво ще не закінчилось. Тож сміливо крокуймо назустріч мріям!

**Леонід Савчук,
випускник 1977 р., гр.ПП-41, к.е.н.,
доцент кафедри обліку у бюджетній
та соціальній сфері ТНЕУ**

Залюблена в екскурсії група Ф-43 (1987 рік)

Що таке афоризм? Немає нічого простіше: це фраза, яка повинна відразу вражати своєю ясністю, лаконізмом, повчальністю і новизною. Як бачите, немає нічого простішого! Адріан Декерсель

СЬОГОДНІ - ЗУСТРІЧ!

Кожен із нас за ці 25 років зробив кар'єру на державній службі або відкрив свій бізнес, створив сім'ю, народив і виростив дітей.

Своїми досягненнями ми поділимося сьогодні при зустрічі. Але я хочу нагадати про деякі моменти нашого студентського життя.

Нашій групі Ф-43 дуже пощастило уже з перших днів, бо нашим куратором був Холява Петро Михайлович – весела людина з великим почуттям гумору. Він завжди був у курсі наших проблем і з легкістю допомагав у їх вирішенні. А наш староста Дяків Богдан, хлопець, що пройшов армію та підготовче відділення – не один раз вирічав у складних ситуаціях. Пам'ятаю, як він привозив з дому варення та мед і підлікував нас, коли ми простуджувалися, допомагав при складанні іспитів та заліків.

А пам'ятаєте, як тяжко далась нам усім перша сесія? Ми за той місяць схудли, вимучилися, але згуртувалися, і подальше навчання стало набагато легше і веселіше.

Сьогодні важко собі уявити, що ми могли відкласти половину стипендії і на пару днів на третій полиці поїзда з'їздити в Прибалтику просто погуляти, а на зимових канікулах компанією покататися на лижах у Карпатах...

Життя в гуртожитку – окрема тема: дискотеки в переходах між поверхами, пісні до ранку та хліб зі смальцем за тиждень до стипендії – досі одна із улюблених тем при зустрічі із моїми одногрупниками (*див. фото внизу*).

Коли нам було по 20, ми встигали і вчитися, і відпочивати, і працювати. Життя і праця в будівельних загонах додали не тільки здоров'я, але і життєвого досвіду. Дехто із нас, наприклад, навчилися не тільки класти цеглу, а й доїти корову, жати жито і танцювати польку.

Хочу передати вітання одногрупникам підготовчого відділення 1983 року випуску. Усі ми після його закінчення розійшлися по різних факультетах, але відчуття спорідненості залишилися досі. І зараз ми зустрічаємося, хоча живемо не тільки в різних містах, а й країнах. Гарного настрою Вам, мої дорогі випускники 1987 року, натхнення та міцного здоров'я.

Ганна Медвідь (Дятлова),
випускниця 1987 р., головний
державний фінансовий інспектор ДФІ в
Тернопільській області

Зустріч через 25 років МИ РОЗЛІТІЛИСЯ ПО СВІТІ У ДАЛЕКОМУ 1987 РОЦІ...

Це чарівне слово альма-матер відтворює і навіює спогади про навчання та відпочинок у роки нашого безтурботного студентства.

І цьогогоріч ми знову зустрічаємось, адже минуло 25 років після закінчення навчання у фінансово-економічному інституті на обліково-економічного факультету денної форми навчання.

Студентські роки незабутні! Це роки молодості, юності, роки навчання, сесій, спілкування, зустрічей, подорожей, закоханості, весіль... Це великий життєвий багаж, який дав нам старт у майбутнє. Ми дуже раді, що зустрінемося зі своїми одногрупниками, однокурсниками, друзями. Ми знову побачимося після 25-літньої давності, усміхнемося один одному і щиро скажемо: привіт Людо, Наталіє, Іро, Маріє, Алло, Надіє, Юро, Миколо ..., обмінуватимемося адресами, телефонами, випитуватимемо один одного про успіхи, про здобутки, а, можливо, й про невдачі та проблеми.

Прожили ми в студентському гуртожитку №2 разом зі студентами кредитно-економічного факультету. Уперше в історії інституту запровадили студентське самоврядування. Комендантом гуртожитку обрали спочатку студента Кузика Любомира, а згодом - Сачика Петра. Кому, як не їм, були близькі і зрозумілі наші повсякденні турботи і проблеми. Ділились усім: і їжею, і концептами, і знаннями... Святкували разом усі свята, марширували з транспарантами і квітами на традиційних травневих і жовтневих демонстраціях.

Здоровий спосіб життя нам пропагували і забезпечували викладачі з кафедри фізкультури та спорту на чолі з куратором ОЕФ Феником Михайлом Андрійовичем. Лижні змагання, легкоатлетичні шраші, спортивні ігри з волейболу, гандболу, шахів, футболу були нашим повсякденним життям.

Загалом, наш факультет був одним із кращих в інституті як у навчанні, так і в спорті, в культурі, й у суспільно-корисній праці.

Дякуємо Богу за те, що ми подружились і створили таку міцну студентську сім'ю.

А завдяки чудовим викладачам обліково-економічного факультету: Меху Я.В., Журавлю Г.П., Пушкарю М.С., Микитюк Н.Я., Ковальчук Є.К., Підлужній Н.М., Збожній О.М., Гуцайлоку З.В., Желюку Л.О., Смиринському В.В., Дейнеці М.Ф., Задорожному З.В. ми здобули професійні знання та життєві настанови, які стали для нас базою знань і дороговказом для нашого майбутнього професійного життя. Дуже вдячні й усім іншим нашим викладачам, зокрема: Юрію С.І., Срьоменко В.О., Попіні С.Ю., Лановику Б.Д., Сухому Я.М., Бабію С.В., Кустовській О.В., Насіннику З.О. - і це далеко неповний

перелік чудових професіоналів-викладачів. А також на факультеті був високопрофесійний навчально-допоміжний персонал, якому ми також дуже вдячні.

Студентський склад нашого потоку формувався із абітурієнтів-школярів, випускників підготовчого відділення ТФЕІ, вчорашніх працівників, а також демобілізованих із лав армії.

ОЕФ готував майбутніх фахівців з обліку в промисловості (групи ОП-11,12,13 старости: Задорожний Андрій, Чернецький Юрій, Хаба Мирослава; група РК-11 староста – Пасічник Володимир; група ОКБ-11 – Дольна Оксана; група ОКБ-12 – Лозицький Микола).

Згадуючи наше студентське життя, хочу підкреслити, що воно було гармонійне і змістовне. Ми поєднували навчання із відпочинком та суспільно-корисною роботою. Незабутніми і романтичними залишаються в пам'яті наші поїздки в будівельні загони в Сибір, у Крим, на Житомирщину та в інші куточки країни.

За 25 років після закінчення ТФЕІ в нашому житті сталися кількісні і якісні зміни. Кожен із нас влаштував своє сімейне життя. Багато із наших випускників займають високі керівні посади, працюють головними бухгалтерами, спеціалістами, ревізорами, займаються науковою діяльністю тощо. Нам із чоловіком Кривим Зеновієм також пощастило залишитись в Тернополі (бо родом ми із Львівщини). Працюємо у рідному Університеті. Уже і син Тарас, і невістка Ліда закінчили ТНЕУ, народилась онучка Софійка.

За майже 50-ти літній період фінансово-економічний інститут виріс до національного економічного університету. Ми бачимо як на очах зростає рівень і рейтинг нашого навчального закладу, зміцнюється матеріально-технічна база відповідно до сучасних вимог. В даний час – це потужний навчальний комплекс ІУ рівня акредитації, який має визнання не тільки в Україні, але й у світі.

Усім випускникам 1987 року ТФЕІ бажаємо сердечно-широ в здоров'ї, і в щасті, і в мирі творити, жити й працювати і на зустрічі наші приїжджати!

З повагою випускники ОЕФ
Зеновій Кривий (група РК-41),
Галина Крива (Коваль) (група ОП-42)

На фото (вгорі) - святкування Нового року; внизу - 15-річчя випуску обліково-економічного факультету (01.06.2002р.)

**З глибокою мудрістю
завжди живе глибоке невдоволення: хто збільшує своє знання, той збільшує своє страждання. Соломон**

Зустріч через 20 років Нам не забути роки навчання і дорогих серцю викладачів...

На даний час я живу і працюю у Парижі. Але є слова, які багатьом випускникам зігрівають душу і серце у спогадах про незабутні студентські роки.

Це - «Alma mater».

Ні, не можна забути роки навчання в рідному вищому навчальному закладі, улюблених викладачів, напружені дні екзаменаційних сесій, недоспані ночі, перші успіхи в навчанні, перше кохання, гамірні коридори студентських гуртожитків.

Промайнуло 20 років і ми такі молоді і гарні, сповнені великих планів закінчили Тернопільський інститут народного господарства, розлетілись у різні куточки нашої країни. Однак, багато наших випускників залишилися у рідному краї.

Звичайно, у всіх, без винятку, була мета - досягти неабияких професійних вершин, відбулися як людина, але життя є життя, не все омріяне збулося. За 20 років кожний з нас отримав свою частку щастя і горя.

А скільки людської доброти і ласки віддали нам наші улюблені викладачі і наставники: Тиркало Р.І., Івасів Б.С., Остап'юк М.Я., Безгубенко Л.М., Тибінь А.М., Луців Б.Л., Гуцал І.С., Ткачук В.О., Краснов С.О., Матейко Р.М., Сивульський М.І. та багато інших.

Спасибі Вам, дорогі наші викладачі за Вашу справедливість, чуйність і доброту.

Ми завжди пам'ятаємо Вас.

Від щирого серця зичу нашому Університету процвітання та гарних студентів, якими можна було би пишатися.

**З повагою Наталя Бицька,
випускниця 1992 року,
в минулому викладач кафедри
банківської справи**

Тернопільського національного економічного університету

Зустріч через 15 років СТУДЕНТСЬКІ РОКИ - НАЙКРАЩІ!

У кожної людини час від часу виникає бажання повернутися у минуле, де залишено багато незабутніх і хвилюючих моментів. Ніщо так не бентежить душу, як спомин. Кожен із нас пам'ятає дитинство, шкільні та студентські роки, однокласників і одногрупників, вчителів та викладачів. Я впевнений, що Тернопільський національний економічний університет викликає у його випускників найкращі спогади, які так приємно переживати знову і знову.

Як би далеко не розкидала доля випускників нашого університету по світах, їх життєва дорога завжди повертається до рідного дому, рідної Alma mater, де відбувалося їх ставлення як особистості. Ось і тому ми вдячні Центру працевлаштування та зв'язків з випускниками ТНЕУ, який кожного року проводить зустрічі випускників різних поколінь. І це не просто зустрічі, це спогади, перемоги, здобутки, вдячність тим, хто стояв біля витоків нашого навчального закладу.

Хтось сказав, що студентські роки - це золоті роки, і мав рацію. Кожен рік студентського життя був для мене золотою монетою, що яскраво блищить у моїй історії життя. У перший рік свого навчання спочатку я невпевнено відчиняв двері в аудиторію, яку дуже довго шукав, сором'язливо вітався із незнайомими мені людьми. Але згодом я знайшов не тільки моїх колишніх однокласників, а ще й багато чудових та милих людей, які протягом всього навчання стали для мене другою родиною, а ТНЕУ (на той момент ТАНГ) - другою домівкою. Вечір знайомств, спільні походи, гуртожиток згуртували нас і ми вже разом розпочали гризти «грані науки», з головою занурилися в новий ритм життя - захоплююче слухали викладачів, старанно вчили нові предмети, тяжко звалили до нового розкладу дзвоників та плутали аудиторії. Дуже довго ми ще називали аудиторії класами, пари - уроками, викладачів - вчителями, і губилися в коридорах у пошуках буфету.

Перша сесія... Безсонні ночі перед іспитами, лякаюча тиша в аудиторіях, страх відкрити залікову книжку і дізнатися свої перші оцінки. Але цей етап ми пройшли мужньо, як говориться: «Після першої сесії ти - офіційно СТУДЕНТ». Ми раділи кожному дню нашого студентського життя.

Але час невпинно біжить. І наше навчання закінчилося, ми отримали дипломи і - хто куди. Тоді ж не було мобільних телефонів, електронної пошти, скайпів тощо і багато з ким зв'язок було втрачено. І тільки завдяки нашому університету, ми знову маємо можливість зустрітися і згадати наше студентське життя.

Згадую і хочу подякувати усім і кожному окремо: моїй групі, нашому декану Тибіню Анатолію Михайловичу, батькам, професорсько-викладацькому колективу, бібліотекарям, комендантам і всім-всім за найкращі в моєму житті роки - роки студентства.

**Андрій ШЕВЧЕНКО,
випускник 1997 року, факультет
міжнародного бізнесу та менеджменту ТНЕУ**

**Є багато способів зробити кар'єру,
а найвірогідніший із них - народитися в потрібній родині.**

Ми були переконані, що нам належить світ!

Як би це банально не звучало, але студентські роки – це й справді чи не найкращі, найвеселіші, найвідкритіші, найвідвертіші роки... Звичайно ж тепер, коли від часу закінчення нашого навчання пролетіло вже 15 років, кожен з нас, тодішніх випускників, може в своєму житті згадати (чи похвалитися – як не перед кимось – то хоча би перед самим собою) якісь набагато вагоміші, більш значимі події та звершення, аніж ті, якими були наповнені наші студентські роки.

Мабуть, ніхто з нас не зможе заперечити того, що є певні моменти, які були притаманні тільки тим, достатньо далеким, достатньо наївним рокам, коли ми навчалися в Академії і жили з твердим переконанням у тому, що перед нами лежить весь світ, що у нас все ще попереду!!! Причому оте все – воно неабияке, воно цікаве, воно хвилююче, воно всеперемагаюче!!!

Це зараз ми, уже помірковані, уже навчені життям у більшості випадків зважуємо і продумуємо свої вчинки, прораховуємо можливі наслідки наших дій – а тоді ми були впевнені, що знаємо, якщо не все, то майже все!!! Тоді нам дух перехоплювало від можливих (швидше уявних) перспектив, тоді ми просто знали, що зможемо майже все!!! Зараз іноді буває смішно, коли згадую себе – таку молоду, наївну, але, разом з тим, ні за які гроші не погодилася би обміняти оті чотири роки навчання школи життя.

Навчання в Академії дало дуже багато професійних навиків і вмій, а життя в гуртожитку навчило розуміння і вміння жити у колективі. Дякую Богу, що серед тих, з ким я навчалася на одному потоці, я знайшла своє кохання, яке росло з року в рік протягом мого навчання і виростало в сім'ю з дорогим, найдорожчим мені чоловіком і найкращими у світі (принаймні, для мене) синовками; що від студентських років маю дві подруги, для спілкування з якими час від часу можемо подолати відстань у 150-200 кілометрів; що, згадуючи наших викладачів, усміхаюся й у мене виникають приємні спогади.

Дуже шкодую, що не зможу побачити на цій зустрічі та сказати своє «дякую» нашому декану Сапачову Миколі Івановичу, якого вже немає з нами, але саме він привчив нас завжди мати свою думку.

Можливо, я й зараз багато в чому залишаюся занадто наївною, але щоразу, коли приїжджаю на зустріч випускників до Тернополя, у мене виникає схоже відчуття, яке я переживала у дитинстві, коли чекала, що ж мені принесе святий Миколай – Я ЧЕКАЮ СВЯТА!!!

Чекаю свята зустрічі з рідною мені Академією (хай вона зараз називається зовсім інакше!), я чекаю свята зустрічі зі справді рідними мені одногрупниками і однокурсниками. І нехай наступного дня ми всі знову повернемося до звичного ритму нашого життя, нехай ми знову не побачимося роки, але ж знову буде свято зустрічі.

Галина Кошай (Стриковська), випускниця 1997 р., група ОП-41

Зустріч через 15 років Студентські роки згадую як прекрасний час...

Відтоді залишилося чимало друзів, з якими йду життям. Це був період – важливий не тільки для здобуття знань з юриспруденції та економіки, а й для становлення особистості. У 90-х у Тернопільській Академії Народного Господарства панувала особлива атмосфера. З'явилися нові дисципліни та нові фахи.

Наші групи ПРЕ («Правове регулювання економіки») були першим юридичним набором і випуском ТАНГУ. І вчилися ми разом з нашими викладачами, особливо опікувався нами завідувач «юридичної» кафедри світлої пам'яті Ярослав Михайлович Пігач, на чій плечі випала важка ноша просування у вузі нової професії. Разом з ним ми усі гордилися, що є першовідкривачами юридичної професії саме у Тернополі.

Олег Боберський, заступник голови Тернопільської обласної ради (студент 1993-1997рр.)

На фото - група ПРЕ-41

Свято зустрічі нагадує про юність...

Щиро вітаю одногрупників, колег із 15-річним ювілеєм закінчення нашого вузу! За цими 15 роками стоїть шлях становлення – зі студентської лави до майстрів своєї справи, від молодих романтичних людей до зважених, досвідчених та поміркованих... Нам доводилося багато працювати – і праця наша була нагороджена – ми досягли відмінних успіхів!

За 15 років, впродовж яких доля розкидала нас скрізь по світу, а когось і звела разом (є й такі!), ми, я вважаю, відбулися як спеціалісти, батьки, громадські діячі. Нас знають і поважають. У нас відмінна репутація. Наша філософія проста – працювати так, як навчили нас в стінах рідної Alma mater, не зупинятися на досягнутому та прагнути постійного вдосконалення. І це нам вдається бездоганно. І найкраща нагорода за нашу і Вашу, дорогі наші викладачі і наставники, титанічну працю – це бачити сьогодні один одного здоровими, успішними, бадьорими та завзятими до нових починань та звершень. Сподіваюся, що і надалі нас супроводжуватиме успіх і ми залишатимемося лідерами на своїй життєвій та професійній ниві.

То ж прийміть найщиріші вітання і побажання добра та значних досягнень у справах, які Ви започаткували! А запорукою процвітання буде Наша енергійність, цілеспрямованість та бажання досягти нових висот!

Андрій Русин, економіст з планування ПАТ «Укрспецтрансгаз», випускник ТАНГ 1997 року, групи ЕУВ-41, інституту Міжнародного бізнесу та менеджменту

Бездіяльність у момент, коли можна вчинити по справедливості, означає боягузтво. Конфуцій

Ніколи не робіть нічого правильно
з першого разу, інакше ніхто потім не оцінить, як це було складно.

Зустріч через 10 років ЦНУЙМО ТА ПАМ'ЯТАЙМО СТУДЕНТСЬКІ РОКИ!

Час минає непомітно, і ось уже 10 років як ми закінчили інститут комп'ютерних інформаційних технологій. Я залишився працювати на кафедрі інформаційно-обчислювальних систем та управління, і більшість моїх викладачів стали колегами по роботі. Для мене вони так і залишилися молодими, завзятими, енергійними, як і десять років тому.

Кожний день спостерігаю, як росте та зміцнюється рідний університет, факультет, кафедра, бачу усміхнені обличчя завжди оптимістично настроєних студентів, і все частіше згадую свої студентські роки, групу ICM-51...

Багатох із нас після закінчення вищого навчального закладу доля закинула за кордон, інші працюють в Україні. У більшості вже є сім'ї і діти. Але, незважаючи на відстані і щоденні клопоти, ми пам'ятаємо незабутню атмосферу безтурботних студентських років, безсонні ночі та переживання під час сесій, друзів, які були поряд і в радісні хвилини, і в сумні. Тому я дуже вдячний університету за те, що він збирає своїх випускників, і з нетерпінням очікую зустрічі зі своїми одногрупниками.

Роки минули, але ми пам'ятаємо і від щирого серця дякуємо людям, які були поряд з нами п'ять років, навчали життєвої мудрості і видали путівку в життя.

З повагою Ігор Палій, к.т.н., доцент кафедри інформаційно-обчислювальних систем і управління, випускник ІКІТ (ICM-51) 2002р.

Випускник Університету

Сергій Притула — випускник 2002 р.в., телеведучий, автор і співпродюсер Народного скетч-шоу «Файна Україна», ведучий ранкового шоу «Підйом» і талант-шоу «Україна сльозам не вірить» на Новому каналі, м.Київ.

Біжить невпинно час...

Тримаю в руках запрошення на ювілейну зустріч випускників 2002 року, а на обличчі – щира усмішка, за якою – радість й хвилювання.

Щоденні турботи, спричинені обставинами в сімейному колі та на роботі, не дають змоги спрямувати думки в минуле, насолодитися спогадами про студентське життя. Проте, у переддень бажаної зустрічі спогади про роки здебільшого безтурботного життя студента захоплюють з неймовірною силою, і у пам'яті вириваються яскраві картинки тодішніх подій.

На життєвій стежині кожного з нас мають місце різні події, найбільш важливі та незабутні з яких є підсумком пройденого відрізка життя. Однією із них є закінчення у 2002 році навчання в ТАНГ. Повне розуміння того, що названа подія є досить вагомою, прийшло не відразу. Лише згодом у нашій свідомості чітко сформулювалася думка, що завдяки п'ятирічному навчанню у вищому навчальному закладі ми отримали потрібні знання, збагатили життєвий досвід, перейшли на нову стадію розвитку особистості, зайняли власне місце в соціумі. Тому цей період нашого життєвого шляху потрібно не тільки берегти в пам'яті, а й здійснювати всебічну оцінку одержаних результатів.

Ювілейна зустріч з приводу закінчення Alma mater – чудова нагода згадати прожиті студентські роки. Вони запам'яталися нам не тільки щоденними заняттями в аудиторіях, а й весело організованим дозвіллям. У період студентського життя доля подарувала нам нові знайомства, перевірила нас на міцність у стосунках із друзями. Під час святкування ювілейної зустрічі випускників маємо за обов'язок щиро словесити величезну подяку всім викладачам за їхню зусилля у вихованні нас освіченими людьми, здатними гідно виконувати роль фахівців у сфері фінансів. До зустрічі, дорогі одногрупники!

Тетяна Письменна, староста групи Ф-52, випускниця ТАНГ 2002 року, нині – викладач кафедри фінансів суб'єктів господарювання і страхування ТНЕУ

Наша перша ювілейна зустріч!

Студенські роки... Це були ті безтурботні роки, коли жилося легко, коли все вирішувалося просто. Важко повірити, що минуло вже 10 років з того часу, як ми, випускники тоді ще Академії, ступили на стежку самостійного життя. Дуже хочеться вірити, що як не склалася доля кожного з нас, усі ми по-своєму щасливі.

Згадується 1997 рік, коли нас першокурсників інституту фінансів згуртували у групу Ф-13. У нашій групі навчалися студенти з різних регіонів України: Львівської, Івано-Франківської, Закарпатської, Волинської, Хмельницької, Черкаської областей і навіть з далекого міста Севастополя. Та всіх нас поєднувала щира дружба і прагнення допомогти оди одному.

Навчання в Академії було цікаве. Пригадуються безсонні ночі за конспектами перед іспитами чи заліками, написання рефератів, курсових робіт, не обійшлося, звичайно, і без «шпаргалок». Студенське життя не обмежувалося лише навчанням. Згадується святкування Дня студента, «екватора», дні народження... А які незабутні враження від походів у ліс на шашлики, поїздок на весілля до одногрупників, екскурсії... Більшість студентів нашої групи проживали в третьому гуртожитку, а там життя вирувало по-своєму: цікаво і неповторно. Хочеться

щиро подякувати усім, хто нас вчив і пам'ятає. Велике спасибі нашим викладачам за їхню нелегку працю та безмежне терпіння.

Бажаємо усім міцного здоров'я та творчого натхнення.

До зустрічі в рідних стінах Alma mater!!!

**З повагою
Наталія Кізлик (Гевко),
випускниця Тернопільської
академії
народного господарства 2002 року,
староста гр.Ф-33**

**УНІВЕРСИТЕТСЬКА
ДУМКА**
ОСВІТА ДЛЯ СВІТА ТА СУСПІЛЛЯ

Засновник і видавець
Тернопільський Національний
економічний університет

Рестраційне свідоцтво
ТР №424-24пр від 25.12.2006 р.
Адреса редакції:
46009 м. Тернопіль, вул. Львівська, 11
+38(0352)43-20-32(д.); +38-067-26-76-493
mariya-balitzka@rambler.ru

Головний редактор Марія Баліцька
Віддруковано у ВПЦ
«Економічна думка ТНЕУ»
Газета виходить з благодійною метою для
безплатного розповсюдження
Тираж 1000 Зам. №10

За зміст і достовірність фактів відповідає автор публікації. Висловлені авторами думки можуть не збігатися із позицією редакції. Редакція залишає за собою право редагувати схвалені до друку тексти.
При передруку посилання на «Університетську думку» — обов'язкове!